

Rada Miasta Strzelce Krajeńskie**ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE**

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj.: Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) **stwierdzam nieważność w całości uchwały Rady Miasta Strzelce Krajeńskie nr XI/88/11 z dnia 21.06.2011 r.** w sprawie ustalenia wysokości opłat oraz warunków zwolnienia od ponoszenia opłat za pobyt dziecka w żłobku prowadzonym przez Gminę Strzelce Krajeńskie.

Uzasadnienie

W dniu 21.06.2011 r. Rada Miasta Strzelce Krajeńskie podjęła uchwałę nr XI/88/11 w sprawie ustalenia wysokości opłat oraz warunków zwolnienia od ponoszenia opłat za pobyt dziecka w żłobku prowadzonym przez Gminę Strzelce Krajeńskie.

Przedmiotowa uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 27.06.2011 r.

Przeprowadzona przez organ nadzoru ocena prawna powyższej uchwały prowadzi do wniosku, iż akt ten jest sprzeczny z prawem, tj. art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi do lat 3 (Dz. U. Nr 45, poz. 235) oraz art. 2 i 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polski.

Naruszenie pierwszego z przywołanych wzorów kontroli legalności, tj. art. 58 ust. 1 ustawy o opiece (...) przejawia się w zamieszczeniu w badanej uchwale zapisów §2 ust. 1, zgodnie z którym:

„Ustala się wysokość opłat, o których mowa w §1:

1) 4,60 zł – dzienna stawka opłat za żywienie,

2) 150 zł – miesięczna opłata za pobyt dziecka w żłobku”.

Z analizy powyższego uregulowania wynika, iż Rada wprowadziła sztywne stawki opłat tak za pobyt dziecka w żłobku, jak i za jego wyżywienie. O ile w odniesieniu do pierwszej z wymienionych opłat przyjęte przez organ stanowiący rozwiązanie nie budzi zastrzeżeń prawnych, o tyle w przypadku opłaty za wyżywienie, sztywne jej ustalenie jest już sprzeczne z prawem. Należy bowiem zaakcentować, iż stosownie do dyspozycji art. 58 ust. 1 ustawy o opiece (...) Rada Gminy może określić jedynie „maksymalną” wysokość opłaty za wyżywienie. Wprowadzenie zatem obowiązku zapłaty indywidualnie oznaczonej co do wysokości opłaty za wyżywienie dziecka, pozbawia możliwości jej bieżącego dostosowywania do faktycznych kosztów przygotowywanych posiłków. Tym samym zaś uregulowanie takie narusza wymogi stawiane przez ustawodawcę w przywołanym art. 58 ust. 1 ustawy o opiece (...).

Zakwestionować należy również zapisy §3 badanej uchwały. Powyższe stanowi pochodną faktu, iż lokalny prawodawca zawarł w przedmiotowej jednostce redakcyjnej dwie nietożsame zakresowo normy prawne regulujące tą samą klasę sytuacji. W ustępie 1 §3 wskazuje się, iż rodzice „mogą” być zwolnieni częściowo od ponoszenia opłaty miesięcznej za pobyt dziecka w żłobku, w sytuacji choroby dziecka trwającej nieprzerwanie minimum 14 dni. Z kolei w ustępie 2 §3 podjętej uchwały stanowi się, iż w przypadku wyżej wskazanej absencji, rodzicowi „przysługuje” częściowe zwolnienie z omawianej opłaty w wysokości 50%. Egzegeza przywołanych uregulowań prowadzi do wniosku, iż w odniesieniu do tego samego stanu faktycznego (tj. choroby dziecka trwającej nieprzerwanie minimum 14 dni) wprowadzono zarówno uprawnienie do udzielenia ulgi (a więc podjęcia decyzji uznaniowej), jak i obowiązek przyznania ulgi (o czym przesądza użycie zwrotu „przysługuje”) i to w ściśle określonej wysokości (50%). Tak skonstruowane zapisy sprawiają, iż wydany akt prawny jest wewnątrznie kontradiktoryjny, formułuje bowiem rozbieżne treściowo nakazy postępowania wobec adresatów normy prawnej. Powyższe stoi natomiast w opozycji z zasadą przyzwoitej legislacji, którą Trybunał Konstytucyjny wyprowadza z art. 2 Konstytucji. Poprawna legislacja wymaga, aby każdy przepis prawny był skonstruowany poprawnie z punktu widzenia językowego i logicznego. Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego prawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych nie budzących

wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. Związana z jasnością precyzja przepisu winna przejawiać się w konkretności nakładanych obowiązków i przyznawanych praw tak, by ich treść była oczywista i pozwalała na wyegzekwowanie (*vide* wyrok TK z dnia 22.05.2002 r., K 6/02). Zapisy §3 badanej uchwały powyższych standardów nie spełniają.

Za niezgody z prawem uznać należy także §4 podjętego aktu prawnego. Zgodnie z powyższym przepisem: „Szczególne zasady korzystania ze żłobka oraz wnoszenia opłat wymienionych w §1 zostaną określone w umowie cywilnoprawnej zawartej pomiędzy dyrektorem żłobka a rodzicem (opiekunem prawnym) dziecka uczęszczającego do żłobka.”. Dokonując oceny legalności cytowanego zapisu stwierdzić należy, iż nie mieści się on w zakresie delegacji prawodawczej przyznanej Radzie. Stosownie do treści art. 58 ust. 1 ustawy o opiece (...) organ stanowiący władny jest do określenia wysokości stawek opłat. W oparciu zaś o art. 59 ust. 2 omawianej ustawy: „Rada gminy może określić, w drodze uchwały, warunki częściowego lub całkowitego zwolnienia od ponoszenia opłat.”. Żadna z powyższych regulacji nie daje zatem podstaw no normowania obowiązku zawierania umów cywilnoprawnych oraz wskazywania ich elementów treściowych.

Organ nadzoru przypomina jednocześnie o obowiązku wynikającym z §143 w zw. z §131 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej, tj. obowiązku dołączania do każdego projektu uchwały uzasadnienia.

Mając w polu widzenia powyższe uwagi orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie:

Na niniejsze rozstrzygnięcie służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. w terminie 30 dni od daty doręczenia rozstrzygnięcia. Skargę wnosi się za pośrednictwem Wojewody Lubuskiego.

Otrzymują:

1. adresat
2. ad acta

DYREKTOR
Wydziału Nadzoru i Kontroli

INSPEKTOR
w Oddziale Nadzoru
w Wydziale Nadzoru i Kontroli

Prasa Kaczmarek

Sławomir Dudziak

z up. WOJEWODY LUBUSKIEGO

Czesław Domalewski
DYREKTOR GENERALNY